

Sygn. akt II CSK 333/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Wojewody [...] i Ministra Skarbu Państwa przeciwko J. W. i Z. U. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2014 r., na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej Skarbu Państwa Ministra Skarbu Państwa od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala wnioszek pozwanych o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda Skarbu Państwa – Ministra Skarbu Państwa w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 listopada 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione w orzecznictwie, a rzeczą skarżącego jest w takim wypadku dokładnie przedstawić to zagadnienie przez jego odpowiednie sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także wskazać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych i wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju praktyki sądowej (zob. m. in. postanowienia SN z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC z 2002 r., nr 1, poz. 11 i z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 nie publ.). Zagadnienie przedstawione przez skarżącego tych wymagań nie spełnia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już bowiem wyjaśnione, że przy ocenie, czy wniosek o wszczęcie postępowania układowego został złożony

we właściwym czasie w rozumieniu art. 299 § 2 k.s.h. należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w szczególności kierować się oceną, czy stan niewypłacalności mógł zostać uchylony w drodze układu zawartego z wierzycielami (por. wyrok z dnia 19 września 2007 r., II CSK 230/07, OSNC-ZD 2008, nr 3, poz. 70 i z dnia, 13 czerwca 2012 r., II UK 307/11, OSNP 2013, nr 13, poz. 159). Stanowisko Sądu Apelacyjnego przedstawione w zaskarżonym wyroku zawiera taką ocenę.

Z kolei powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do oczywistego, tj. kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Również tych wymagań nie spełnił skarżący, ponieważ ograniczył się do stwierdzenia, że w sprawie doszło do kwalifikowanego naruszenia art. 299 § 2 k.s.h. poprzez uznanie, że w okolicznościach sprawy powód nie mógłby ponieść szkody, o której mowa w tym przepisie. Sąd Apelacyjny szczegółowo uzasadnił swoje ustalenia w tym zakresie, a wywody w tej kwestii zawarte w skardze kasacyjnej świadczą o tym, że skarżący w niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym sposób stara się polemizować z tymi ustaleniami.

Z tego względu należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Nie podzielając poglądu pełnomocnika pozwanych odnośnie relacji zachodzących między przepisami art.132 i 398⁷ § 2 k.p.c., przedstawionego w piśmie z dnia 18 kwietnia 2013 r., uznać należało, że wniesiona z naruszeniem art.132 k.p.c. odpowiedź na skargę kasacyjną podlegała zwrotowi i nie wywołała żadnych skutków procesowych. Załączone do akt pismo z dnia 8 kwietnia 2013 r. nie jest zatem – wbrew jego nazwie - odpowiedzią na skargę kasacyjną,

a to oznacza brak podstaw do zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanych, które – zgodnie z utrwaloną praktyką (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., III CKN 805/98. OSNC 1999, nr 4, poz. 79) - przysługują za złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną.

aw

db